

Neyi
Göremiyoruz?

-7

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ashab-ı kiramın Müslümanlığına imrenmeye mecburuz. Beğenip beğenmemek gibi bir hakkımız olamaz. Çünkü ashab-ı kiramın Müslümanlığını Allah ve Peygamberi aleyhisselam beğendi. Biz asırlar sonra gelip onların Müslümanlıkları hakkında ileri geri konuşamayız; konuşursak kendi imanımızı tehlikeye düşürürüz.

İki nokta, ashab-ı kiram üzerinde asla unutulmamalıdır:

Birincisi: Hem blok olarak tamamı hem de herhangi biri, insanlık çizgisinden yukarı çıkarak ve melekleşerek oldukları seviyeye gelmediler. Bizim gibi şehvetler, dünyevî hırs taşıyan ve çevrelerindeki de insan olan, ticaret yapan, kocaları-hanımlarıyla kavga eden insanlardılar. Ashab-ı kiram, Allah'ın ve Peygamberi'nin razı olduğu Müslümanlığa, bizim gibi fizikî-biyolojik kimlikleriyle ulaştılar. Bu çok önemlidir.

Çünkü onların geldiği noktayı ruhlar âleminde ve bizim rüyalarımızda bile göremeyeceğimiz bir şey sayesinde oldu diye hissettirir şeytan; ulaştıkları noktayı hayal diye gözümüzden düşürür ve böylece biz geleceğimiz, ulaşabileceğimiz yerlere ulaşmayı kendi elimizle engellemiş oluruz.

Toplu olarak veya istisnalar hariç fertler olarak bakıldığında ashab-ı kiram, günahsız bir topluluk asla değildirler. Ama günahlarla kaynaşmamış bir toplumdurlar. Zina başta olmak üzere, alkol, hırsızlık... ashab-ı kiramın içinde de vuku bulmuştur. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in üzüleceği tavırlar onlardan da sudur etmiştir. Ama Peygamber'leri üzgünken evlerinde eşleriyle keyif çayı içememişler, hayat onlara zehir olmuştur.

Neden bu girişi yaptık?

Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, kendisine gelen İslam dinini yüzde yüz ashabının üzerinde uyguladı. Yani İslam, pratik bir din olarak ashab-ı kiram üzerinde yaşandı. Hiçbir belgesi yoksa bile bunun, Maide suresinin ayeti var: *الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا* Allah, İslam'ı din olarak beğendi ve gönderdi –ve bu ikmal edildi. Kim üzerinde? Ashab-ı kiramın üzerinde. Yani dinin kemale erme işi, ashabın üzerinde gerçekleşti.

Bir sahabi bunu yüzde doksan beş oranında, sözgelimi Ebu Bekir radiyallahu anh, yüzde yüz oranında yaşamıştı. Bu sayılar ileri-geri gidebilir; ama bir bütün olarak ashab-ı kiram, İslam'ın orijinal şeklidir. Bu durum bizim için iki açıdan önemli:

Birincisi: Hayalî bir din yaşamıyoruz, elhamdülillah. Yani İslam, ha gayret yaşanacak değildir. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz vefat etmeden önce, yaşanabilir oldu İslam; yaşandığı için yaşanabilir.

İkincisi: Bu yaşanabilirlik garantisi olan ve örneğini oluşturan ashab-ı kiramla -Allah hepsinden razı olsun- insanlık başlığında aynı karakterdeyiz. Başımızdaki sistemler, içine düştüğümüz bataklıklar, bir yığın geri kalmışlığımız ve bütün hata ihtimallerimize rağmen biz de Allah'ın izniyle İslam'ı eksiksiz yaşayabiliriz. Çünkü ashab-ı kiram, insanî kimlikleriyle yaşadılar İslam'ı –içine düştükleri hatalara rağmen. Allah da bu yaşayışa, “memnunum” buyurdu.

Veda Hutbesi'ndeki o cümleyi hatırlayınız. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne sordu: “Tamamını size anlattım bu dinin, değil mi?” Evet, dediler. Burada hem Peygamber aleyhisselamın, dinin tamamını anlattığı ortaya çıkıyor hem de onlar tamam dediklerinde, şahitlik edebilecek seviyede kimlik sahibi oldukları ortaya çıkıyor, tam Müslümanlıklarından dolayı.

İslam, hayalî bir din-nizam değildir; yüzde yüz realitedir. Meydanlarda cihadı, gece teheccüdü, infakı, aile yapısıyla... Hiçbir şey yoksa Medine'deki Ensar-Muhacir kardeşliğiyle İslam, realitedir. Peşinde koştüğümüz ve heyecanıyla uykusuz kaldığımız İslam'ımız ve şeriatı, elhamdülillah ki yaşanmışlığıyla gerçektir.

Biz bu gerçekliği isterken aynı zamanda, Allah'ın vadinin bizim için de gerçek olacağına iman ediyoruz. Dikkat ediniz, konuşmalarımızda, 'iman ediyoruz' ve 'inanıyoruz' cümlelerini birbirlerinin yerine kullanmamaya gayret ediyoruz. Çünkü inanmak başka, iman başkadır. Bir arkadaşımızın doğru konuştuğuna inanırız; ama Allah'a ve Peygamberi'ne iman ederiz. İnanmak, tam anlamıyla imanın karşılığı değil.

Bu mantığı günlük pratiğimize uyarlayabileceğimiz hadislerden birini okuyacağız şimdi. Zira diyoruz ki, ashab-ı kiramı yetiştiren eğitimin malzemeleri Kur'an-ı Kerim ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Kur'an'ı pratikleştiren hadisleridir. Bir hastanın her sabah ve akşam, doktorun tavsiye ettiği şekilde ilacını alması gibi aldılar bunları ve bugün gördüğümüz sahabe nesli ortaya çıktı. Bugün biz Müslümanlar olarak, onların yaptığı gibi hadis-i şerifleri lokma lokma yerleştiresek beynimize, Resûlullah aleyhisselamın huzurunda ortaya çıkan Müslüman nesil, cumhuriyet-demokrasi-laiklik-kapitalizm-liberalizm... hangi nitelikle nitelenmiş olursa olsun bir Müslüman kitle, çocuklarını diri diri gömebilen ve canı istediği zaman insan öldürebilen cahiliye toplum içerisinde Efendimiz'in çekip çıkardığı gibi onları, şimdikiler arasından da Allah, onlar gibi bir nesli çıkaracaktır –İslam bunun için büyüktür.

Kardeşlerim,

Buharî'de 3124, Müslim'de 1747. hadis-i şerifi ele alacağız. Buharî ve Müslim, iki insanın adlarıdır. Buharî, Buharalı demek, Müslim de o zatın ismi. Ama bu iki isim bir hadis kitabının ismi olarak anıldığında, 1437 senedir 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyerek mümin-Müslüman olup yeryüzünde Allah'ın şahitliğine erişen insanların tamamının 'Peygamber'imizin güvenilir-itimat edilir sözlerinden oluşmaktadır' dediği iki ad olurlar.

İstisnası şudur ki; oryantalistlere hayran olanlar, alt katında içki seansları düzenlenen beş yıldızlı otellerin üst katında toplantılar yapan artistik tavırlı kimseler, ümmet-i Muhammed'in cihadından ve Sultan Fatih'in İstanbul'u fethetmesinden utananlar, ümmetin geçmişini geçmişi bilemeyenler, ihtilafları çalışma malzemesi olarak kullananların Buharî'nin şurası eğri-Müslim'in burası yamuk demelerini ümmet namına bir çıkış kabul edemeyiz.

Çünkü bundan yüz sene sonra "Buharî eğri-Müslim kambur" diyenler, bakalım ümmetin camilerinde nasıl anılacaklar...

Eğer biz burada okuyacağımız hadis için Buharî-Müslim'i kaynak veriyorsak; Rabbimizi, sağımızdaki ve solumuzdaki melekleri, bir ilim meclisinde bulunduğumuz için de bizi göklere kadar çevreleyen melekleri şahit tutarız ki bu sözü, Resûlullah'ı hemen şurada dinliyor ve kalbimiz yerinden çıkacak gibi itimat ederek okuruz. Aklımıza ters de olsa, bin üç yüz senedir ümmetimizin beğendiğini beğenmemekten arlanırsınız. Bu düşünceyle de ölmek isteriz.

Bu hadis-i şerif bütün Müslümanlar'a hitap ediyor; ama özellikle imamlara, cami derneğinde görev alanlara, bir vakfa üye olanlara, herhangi bir kampta abilik-ablalık yapanlara ve çocuğunu Allah'a-şeriatına emanet edip hizmetçi olarak yetiştiren anne-babalara...

Ebu Hureyre radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir: "Peygamberlerden biri savaşa gidecekti. Kavmine dedi ki: Bir kadınla evlenmiş ancak henüz zifafa girmemiş ama zifafa girmek isteyen, evler inşa edip de henüz tavanını kapatmamış olan, koyun veya gebe develer satın almış ve onların doğumunu bekleyen kimse benimle gelmesin."

Kavim, halk; zifaf, erkekle kadının ilk cinsel ilişkisi (gerdek) demek.

Hayvanı gebe olan köylü, aklını ahırda tutar. Evinin çatısını kapatmamış olanın aklı evindedir. Nişanlanmış delikanlının aklı ise hiç yoktur, zifafa giderken zirdelidir.

Allah'a giden yolda aklı başka yere takılı insanlar, Allah için kılıç kaldıramazlar.

Demek ki ashab-ı kiram, o mübarek nesil; zifaf gecesi heyecanını ahirete bırakarak, evlerinin çatısının açık mı kapalı mı olduğunu unutarak, koyunları-develerinin gebe mi değil mi olduğunu akıllarından silerek yol almışlar Resûlullah'la.

Hanzala radiyallahu anhi hatırlıyor musunuz? Eşiyle ilişkiyken duydu, "Haydi cihada!" sözünü. Eşinin yanından kalktı ve cünüpken gitti Resûlullah'ın yanına, gusül abdesti dahi alamadı. İşte Hanzala, bu hadisin belgesidir. Demek ki Resûlullah'tan hadis nasıl dinlenir ve dinlendikten sonra nasıl uygulanmış, işte Hanzala radiyallahu anh ortada.

Bildiğiniz hadistir; gittiği yerde şehit oldu ve melekler onu kabre cünüp olarak koymak istemediler. Efendimiz, "saçlarındaki ıslaklığı gördüm, melekler cenazesini yıkıyorlardı" buyuruyor. Kulunun vefasına vefasız davranmaz Allah, Allah çok vefalıdır ve Hanzala bunun tapusudur.

Bu örnekler önümüzde dururken bir insan, yönetim kurulu üyesi olduğu toplantılara bin bir nazla gelir mi hiç? Lazım değil. Resûlullah'ın mihrabındaki kişi hem imam hem bakkal olabilir mi? Olursa nasıl teslimiyet gösterir... Eğer Allah'ın engin rahmetinden umudumuz olmazsa Hanzala ile aynı cennete nasıl gireceğiz biz? Hanzala, Resûlullah'ı duydu ve gusûl abdesti alamadan koştu peşinden. Biz kuaför günümüzdeyse k tıraş olmadığımız için toplantıya gidemiyoruz.

Biz ki evimizin badanası değışeceğı zaman hizmetten ve devamızdan uzak kalıyoruz; belki iki yüz senedir dedesinden kalmış evi, Mekke'den gelen ve tanımadığı kimselere "al, senin olsun" diyerek verdi ashab-ı kiram. كُذِّبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ Kendileri muhtaç oldukları hâlde, başka evleri olmadığı hâlde yaptıklarını Allah buyuruyor.

Kardeşlerim,

Bu hadis-i şerifi ashab-ı kiram dinlediğinde, üzerlerinde etkisini gösterdi. Ve şimdi biz de dinliyoruz. Heyecanlanmış olabiliriz, ben de heyecanlandım. Ama bir hafta sonra görmeliyiz bu heyecanı; yönettiğimiz vakıftaki, namaz kıldırdığımız camideki durumum, çocuğumu-torunumu-yeğenimi önüme oturttuğum gün... ile belli olur bu heyecan.

Allah, babama ve babalarınıza afiyetler versin. Bir gün bir hafızın dersini dinliyordum. 28 Şubat'la ilgili haberlerin olduğu bir dönemdi. Hafızın dersi iyi olduğu için, onu dinlerken bir yandan da gazete sayfalarını karıştırıyordum. Babam içeri girdi ve beni öyle görünce gazeteyi önümden aldı, belki elli parçaya böldü. Sonra da dedi ki: Kur'an inerken ashab-ı kiram da başka şeylere bakarak dinleselerdi bugün bize gelmezdi Kur'an.

Allah'ın şeriatını ve Resûlullah aleyhisselamın hadis-i şeriflerini hangi kulağımızla dinlediğimiz çok önemlidir. Vakıf-cami-kamp görevimiz, ona nasıl baktığımız açısından dinimiz anlamına gelir.

Bu hadiste önemli bir nokta var; Efendimiz aleyhisselam, "kim karısını düşünürse cennete giremeyecek" demiyor. Böyle bir tehdit yok. İnşaat yaptırınlar ve banyosunun kalebodurunu değıştirenlerle ilgili de tehdit yok. Ama ne buyuruyor: Dinin yükünü taşıyacak olanların böyle dertleri olmamalı. Onlar farklı olacak. Onların yatak odasında kalmayacak akılları.

Hadiste evlilik, gayrimenkul ve ticaret bağıni sembolize etmiş Peygamber'imiz. Bunlar olmadan hayat olmaz. Evlenmeyin, buyurmuyor Efendimiz; üstelik teşvik etmiştir evliliğı. Ama lider kadrosunun, ümmeti sırtında taşıyanların olmamaları gereken düzeyi haber veriyor. Dolayısıyla burada bir şeyi tespit etmeliyiz: **Allah'a ve onun şeriatını yaşatmaya adanmış hizmet erbabı ve ulema, ümmet tarafından ayakta tutulmalıdır. Çoluk çocuğuna ekmek götüremez, ayakkabı alamaz düzeydeki zillate düşürülmemeli, asgarî ücrete mahkûm edilmemelidirler. Eğer bir yere otobüsle de uçakla da gidilebiliyorsa feragat edip cihat hizmetlerinden biri olarak ümmet, o hoca efendiyi gideceğı yere uçakla götürmelidirler. Bu, ümmetin borcu.**

Önder kadro, yani ümmete hizmete adanmışlar da aile hayatı, gayrimenkul tutkunluğu ve ticaret konusunda ayak bağı sorunu yaşamamalıdır. Peki, nasıl?

Aile hayatı. Her insanın aile ihtiyacı farklıdır. Eğer bu büyük cihat döneminde bir insan, biyolojik olarak 'evlenmese de olur' noktadaysa ve bunun çevresel etkenlerinden de kurtulmuşsa evlenmemelidir. Evlilik gerekmiyor, demiyorum. Üç lidere ihtiyacımız varsa bu üç liderden biri evlenmese de olur, diyorum. Demokratik bir oyun oynamıyoruz ki mitinglere eşlerimizle gidelim ve insanlar bize oy versinler... Karımızın tebessümünü gösterip ümmet-i Muhammed'den oy mu toplayacağız?

Ümmetimizin büyükleri arasında bu, biyolojik ihtiyacın yokluğu durumunda evlenmeme örneğini sergileyen Said Nursî rahmetullahi aleyh var. Herkes biliyor ki Said Nursî'nin, çağın öncü hareketlerinden birini oluşturmasını, bekârlığı sayesinde yapabildiği. Seyyid Kutub, bekârlığının bedeli olarak zindanlarda hür kalabilmiştir. Nevevî bekârlığının bedeli olarak, kırk küsur yaşında vefat ettiği zaman bir kütüphane dolusu ilim bırakabilmiştir.

Ama bu bir teşvik de değildir elbette.

Mesela bir kardeşiniz olarak kendimden örnek vereyim: Sabah gidip akşam döneceğimiz bir yere gidiyoruz. Üç beş kişi de gelmek istiyor ve yanımda geliyorlar. Yahu onların telefon görüşmelerinden yorulan ben oluyorum artık. Arabadayız, "şuradayız, şuradan yine ararım..." saatte bir telefon. Tekmil verir gibi... Ben hocasıym ve yanında oturuyorum, sürekli arayıp "Yedi mi mamasını..." O kadıncağz dahi evde olduğu hâlde çocuğun mamasıyla bu kadar ilgilenmiyordur.

Bu, Peygamber'imizin sözünün ne kadar evrensel ve tüm zamanlar için geçerli olduğunu bir mucize olarak önümüze koyuyor.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.